

Arrest

nr. 88 854 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 februari 2012 waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2012 met refertenummer REGUL X.

Gelet op het tussenarrest nr. 86 407 van 28 augustus 2012 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen te verschijnen ter terechtzitting van 18 september 2012 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) indiende op 1 september 2011, wat in het verzoekschrift wordt bevestigd.

1.2 Op 3 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2011 werd ingediend duur:

D., E.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Servië

geboren te gjillan op (...)1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.201 1). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure re namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in het land van herkomst niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen dient opgemerkt te worden het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk pleegde tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De bewering dat betrokkene reeds in verleden tewerkgesteld zou zijn geweest vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2006 in ons land zou verblijven, dat hij alhier al zijn sociale en economische belangen gevestigd zou hebben, dat hij alhier sociaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen d.d. 01.02.2011, dat hij de Nederlandse taal reeds machtig zou zijn, dat hij tal van contacten zou hebben met Belgen en mensen met een legaal verblijf- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek beroep

2.1. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier. Bij tussenarrest nr. 86 407 van 28 augustus 2012 werd geoordeeld (daar de verzoekende partij niet stelt dat de bestreden

beslissing niet antwoordt op door haar aangehaalde motieven, maar voorhoudt dat niet wordt verduidelijkt waarom de elementen die haar integratie betreffen geen buitengewone omstandigheden uitmaken) dat de beantwoording van het middel niet de beschikbaarheid van het administratief dossier behoeft. Er werd immers gewezen op wat volgt:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Tot slot wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.” zodat lijkt dat verduidelijkt wordt waarom de voormelde instructie niet meer kan worden toegepast.”

2.2 Ter terechtzitting van 18 september 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op voormeld tussenarrest, stelt de verzoekende partij dat het een kwestie van interpretatie van het verzoekschrift is, dat zij op de laatste pagina van haar verzoekschrift heeft gesteld dat er een “*gebrek aan uitleg*” is, waarbij ‘uitleg’ als ‘antwoord’ moet begrepen worden, dat het niet enkel over de instructie gaat, maar ook over de toepassing van artikel 9bis en dat zij in de laatste paragraaf van haar verzoekschrift heeft verwezen naar “*de overige elementen van de integratie*” en de vraag waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn, zodat het niet gaat over de instructie. Zij stelt dat zij wel degelijk heeft gezegd dat verwerende partij niet heeft geantwoord op de door haar aangehaalde motieven.

De verwerende partij volgt de richting van het tussenarrest en stelt dat de aanvraag en het middel volledig op de instructie werden gesteund.

2.3 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en de “*manifeste appreciatievergissing*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het “*algemeen rechtsprincipe patere legem quem ipse fecisti*”.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Schending van artikelen 9 bis en 62 van de Vreemdelingenwet en de manifeste appreciatievergissing, van het zorgvuldigheids - en evenredigheidsbeginsel en van het algemeen rechtsprincipe patere legem quem ipse fecisti.

III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

De vorige regularisatieaanvraag van 15/06/2009, met actualisatie op 19/11/2009, werd eveneens ingediend op grond van criterium 2.8.B van de Ministeriële Instructie van 19/07/2009, die destijds wel ontvankelijk bevonden werd bij beslissing van 27/08/2010, doch ongegrond om reden dat het voorgelegde arbeidscontract niet kon aanvaard worden in functie van criterium 2.8.B aangezien het ging om een tewerkstelling voor een firma gevestigd in Duitsland, terwijl de tewerkstelling enkel in België kon aangenomen worden.

Bij schrijven van 25/08/2011 van zijn vorige raadsman diende verzoeker dan een nieuwe regularisatieaanvraag in, eveneens op grond van hetzelfde criterium 2.8.B van de Ministeriële Instructie, doch legde ditmaal een arbeidsovereenkomst voor in dienst van een in België gevestigde firma, nl. de BVBA A.M.E., gevestigd te Deurne.

Bij beslissing van 03/02/2012 achtte tegenpartij deze tweede aanvraag opnieuw onontvankelijk, ditmaal echter om reden dat de criteria van deze instructie plots niet meer van toepassing zijn, daar ze vernietigd zijn door de Raad van State;

Welnu, deze vernietiging door de Raad van State bij arrest van 09/12/2009 bestond reeds op het ogenblik van de vorige onontvankelijkheidsbeslissing van 27/08/2010, terwijl de tegenpartij toen de Ministeriële Instructie wel toepaste.

Hierdoor kan verzoeker niet opmaken waarom de Ministeriële Instructie van 19/07/2009 wel van toepassing is geweest op 27/08/2010 en niet op 03/02/2012.

Bij gebreke aan uitleg hiervoor, heeft tegenpartij haar materiële motiveringsplicht miskend.

Bovendien, conform een constante rechtspraak, hebben de door verzoeker aangehaalde motieven, zoals verankering, betrekking zowel op de ontvankelijkheidsfase als op de gegrondheidsfase van een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het Bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (Rvv, 18/03/2010, nr. 40.383).

Tegenpartij miskent eveneens het rechtszekerheidsbeginsel, dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het Bestuur (Rvv, 15/03/2010, nr. 40.132).

In casu misleidde de vorige onontvankelijkheidsbeslissing van 27/08/2010 om reden dat het destijds voorgelegde arbeidscontract betrekking had op een in Duitsland gevestigde firma, verzoeker in zijn vertrouwen en verwachtingen dat het volstond een nieuw arbeidscontract voor te leggen in dienst van een in België gevestigde firma, om opnieuw een regularisatieaanvraag in te dienen op basis van hetzelfde criterium 2.8.B van de Ministeriële Instructie die dan wel ontvankelijk zou bevonden worden (zie RvV, 16/03/2010, nr. 40.320 en RW, 08/10/2009, nr. 32.512).

In casu houdt dit in dat tegenpartij bij verzoeker een rechtmatige verwachting heeft opgewekt, nl. dat, indien hij een bewijs van tewerkstelling kon voorleggen bij een in België gevestigde werkgever, het criterium 2.8.B van de Ministeriële Instructie wel zou in overweging genomen worden, quod non in de betwiste beslissing.

Welnu, in casu valt uit de betwiste beslissing niet op te maken om welke reden de tegenpartij de door verzoeker aangehaalde motieven niet behandeld heeft in het licht van de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag.

Evenmin verduidelijkt tegenpartij waarom de overige elementen m.b.t. de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de ontvankelijkheidsfase."

2.4 Vooreerst dient opgemerkt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die beletten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, indient, zodat haar aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 stelt dat zij wel degelijk heeft gezegd dat verwerende partij niet heeft geantwoord op de door haar aangehaalde motieven, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende heeft gesteld: "(...) *in casu valt uit de betwiste beslissing niet op te maken om welke reden de tegenpartij de door verzoeker aangehaalde motieven niet behandeld heeft in het licht van de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag*". Er dient opgemerkt dat aldus in het verzoekschrift van de verzoekende partij niet kan worden gelezen wat zij te dezen voorhoudt en dat zij hierbij hoe dan ook nalaat om te verduidelijken met welke door

haar in haar aanvraag aangehaalde motieven geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.5 Vervolgens wordt herinnerd aan de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die betreffende de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet stelt:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

In casu houdt de verzoekende partij voor dat de elementen die haar verankering en haar integratie betreffen buitengewone omstandigheden zijn. Deze elementen behoren tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

In de mate dat uit het verzoekschrift dient afgeleid te worden dat ten gevolge van het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel de vernietigde instructie van 19 juli 2009 diende te worden toegepast nu de verzoekende partij een bewijs van tewerkstelling bij een Belgisch werkgever overmaakte, wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft het overige betoog van de verzoekende partij wordt erop gewezen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het overige betoog inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Tot slot wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*, zodat verduidelijkt wordt waarom de voormelde instructie niet meer kan worden toegepast.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN